

כיון שבעת האירועים לא חשבתי שפעם אעביר לכתב את חוויותי בנידון, לא רשמתי דברים בעת התרחשותם וגם לא שמרתי מסמכים שיכלו להיות מעניינים. בכל זאת מצאתי תמונה של שמעון בו כתב לי כהקדשה: "למושקה, היודע עולם ויודע להביע עולמו, בהוקרה עמוקה. שמעון פרס". גם 2 פתקים שלו נשמרו אצלי. בראשון הוא כותב: "מושקה היקר, תודה רבה על מכתבך מה-3.6.97. היה לי נעים מאוד לעבוד אתך ביחד. למדתי להכירך כחבר לעילא וכעובד מכור לעבודה ולעקרונות כאחד. מסור גם תודה לשובנה. והיה ברוך. שמעון 5.6.97".

אני גם שומר פתק קצר ואינני זוכר את הנסיבות בו שאלתי אותו (בפתק) האם לעשות דבר מסוים והוא ענה לי: "מושקה, מצידי אני נותן לך יפוי-כח לסכם בשמי. שפ". אם הייתי סחטן, מה לא יכולתי לעשות בשימוש במילים שבפתק הזה.....

כאשר התחילו לארגן את האירוע לחגיגת יום ההולדת ה-80 של שמעון, נתבקשתי על ידי המזכירות הנאמנות לקחת על עצמי את הקשר עם אורחים רמי-המעלה מאמריקה הלטינית, ספרד ופורטוגל. במשך ימים עמדתי בקשר טלפוני אתם בכדי לארגן את השתתפותם. בערב הארוע, עמדתי בתור עם שושנה, יחד עם הקהל הרחב שהוזמן, כאשר אפרת דובדבני (כיום מנכ"לית בית הנשיא), שרכזה את הכל, ראתה אותי באמצע התור, פנתה אלי ואמרה שכיון שאני בין המארגנים, עלי להיכנס מיד בלי לחכות בתור...כך, יחד עם שושנה נכנסנו והרגשתי בפעם הראשונה שעשו לי פרוטקציה...

משפט אייכמן

אחד מן הדברים הזכורים לי היטב: בהיותי חבר קיבוץ, הולך במדרכה ופתאום שומע הכרזת בן-גוריון שהצורר אדולף אייכמן נתפס ונמצא בידי ישראל. ערכתי אז את התכניות בפורטוגזית לברזיל, מטעם "קול ציון לגולה" ("ב"קול ישראל") וזכיתי לכתוב ולשדר תכניות על משפטו, מהתחלתו. כיון שאמי הייתה אז בארץ, הצלחתי להשיג עבורה כרטיס כניסה וכך יכלה לראות שאחד מן האחראיים הגדולים להשמדת העם היהודי בפולין, ארץ מולדתה, נשפט ובא על עונשו.

לחיצת יד ליאסר ערפאת

בישיבת הועדה למזרח התיכון של האינטרנציונל שהתקיימה יום בישראל, יום בירדן ויום בעזה, בין ה-9 ל-12 במרץ 1995, השתתפתי במשלחת מפלגתנו. נסענו לעזה וידענו שערפאת ישתתף בישיבה זו. מסביב לשולחן, עם כיבוד נדיב, ישבו נציגי המפלגות המשתתפות בקביעות בוועדה זו. בסיום הישיבה, כאשר כולם קמו והלכו לברך את ערפאת, הצטרף אליהם חברי ישראל גת, ואני החלטתי להתחמק כי סלדתי מהאיש ולא האמנתי בו. לרוע מזלי כאשר הגעתי כבר לדלת היציאה, ראיתי שידידי לואיס איילה, מזכיר האינטרנציונל, בא עם ערפאת, פונה אלי בחיוך ואומר לו: "בוא לברך את ידי משכבר הימים" (הוא ידע שאני לא אוהב את האיש ומתחמק מלחיצת היד). ערפאת הושיט לי את היד...ולא הצלחתי